

כפר-בלום תש"ו

הַחוֹדֶשׁ הַזֶּה

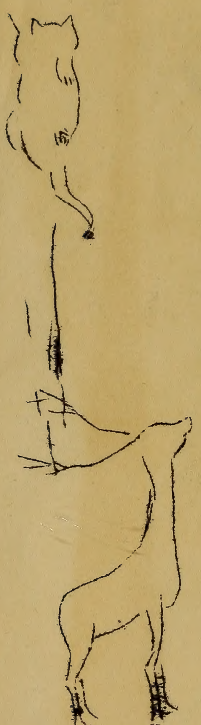
הוּא לָכֶם רֹאשׁ חֳדָשִׁים

רִאשׁוֹן לְכָל חָדְשֵׁי הַשָּׁנָה

חוֹדֶשׁ הָאָבִיב

וּבְחוֹדֶשׁ הָאָבִיב בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר בּוֹ

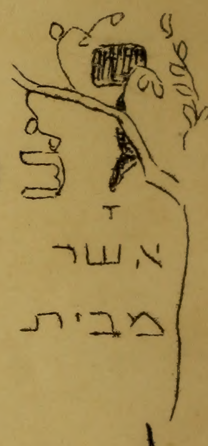
פסח הוא

זְמַן חֵרוּתֵנוּ כִּי בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה

יָצְאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם

הַיּוֹם הָיוּ לְעָם

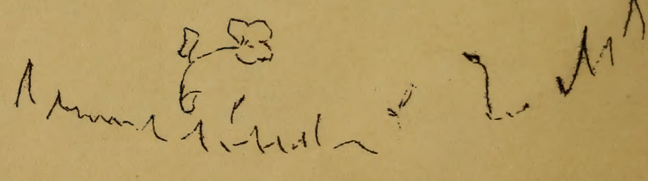

זָכוֹר את היום הזה

אשר יצאתם ממצרים

מבית עבדים ——— שירה

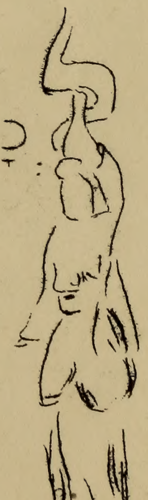
היום אתם יוצאים בחודש

האביב

הָאָבִיב הוֹלֵךְ וּבָא, אִתּוֹ רַב אֹשֶׁר וְשִׂמְחָה
אֹשֶׁר וְשִׂמְחָה ------
הָאָבִיב הוֹלֵךְ וּבָא
לְכוּ נְרַנְּנָה נָשִׁירָה, אֶת הַמַּנְגִּינָה נָשִׁירָה
חָה-חָה-חָה-חָה-חָה ——— שִׁירָה

כִּי הִנֵּה הַסְּתָיו עָבָר, הַגֶּשֶׁם חָלַף הָלַךְ לוֹ
הַנִּצָּנִים נִרְאוּ בָאָרֶץ - עֵת הַזָּמִיר הִגִּיעַ
וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ. הַתְּאֵנָה חָנְטָה פַגֶּיהָ
וְהַגְּפָנִים סְמָדַר נָתְנוּ רֵיחַ

הגשם הגשם חלף הלך לו
העננים התפזרו ואינם
השדות מוריקים
ומשגשגים ——— ושירה.

לְכָה דוֹדִי,

נֵצֵא הַשָּׂדֶה

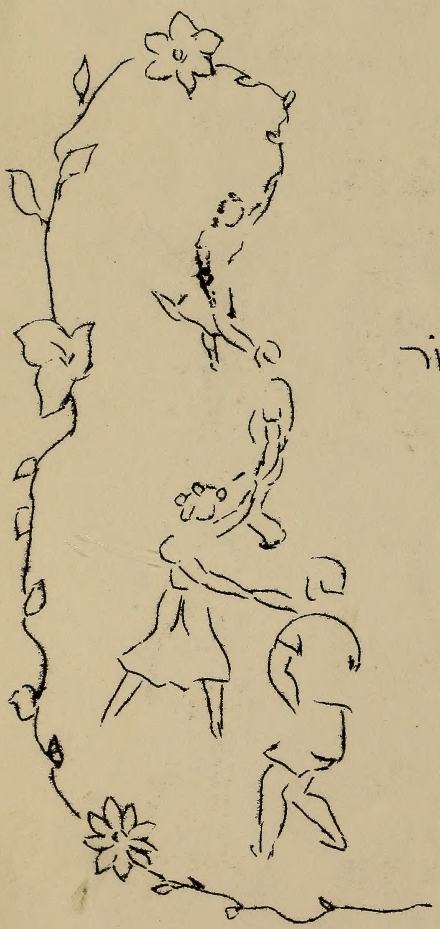
נָלִינָה בַּכְּפָרִים, נַשְׁכִּימָה לַכְּרָמִים

נִרְאֶה אִם פָּרְחָה הַגֶּפֶן

פִּתַּח הַסְּמָדַר, הֵנֵצוּ הָרִמּוֹנִים ——— קריאה

מָה יָפִית הָאָבִיב
בַּשָּׂדֶה, בָּאָחוּ
הַצִּיצִים יִפְרָחוּ
צַהֲלַת חַיִּים סָבִיב
מַה יָפִית הָאָבִיב
מַה נָּעַמְתָּ הָאָבִיב

מָה יָפִית בֹּקֶר אוֹר
כָּל עָנָף, כָּל עֵשֶׂב
יִגְמְעוּ טַל כֶּסֶף
יִשְׁתּוּ טַל, יָפִיצוּ מֹר
מַה יָפִית בֹּקֶר אוֹר
מַה נָּעַמְתָּ בֹּקֶר אוֹר

שירה

כי תבואו אל הארץ וקצרתם את קצירה

והבאתם את עמר ראשית קצירכם — קריאה

בימי קדם: כיצד עושין את העמר?

שלוחי בית-דין יוצאים מערב יום טוב ועושין אותו

אגודות בעודו בקמה. כל העירות הסמוכות מתכנסות

לשם כדי שיהא נקצר ברוב עם. כיון שחשכה אומר להם

הקוצר: בא השמש? אומרים: הן! מגל זה? - הן!

קפה זו? - הן. אקצור? והם אומרים לו: קצור!

שלש פעמים על כל דבר ודבר, והם אומרים לו:

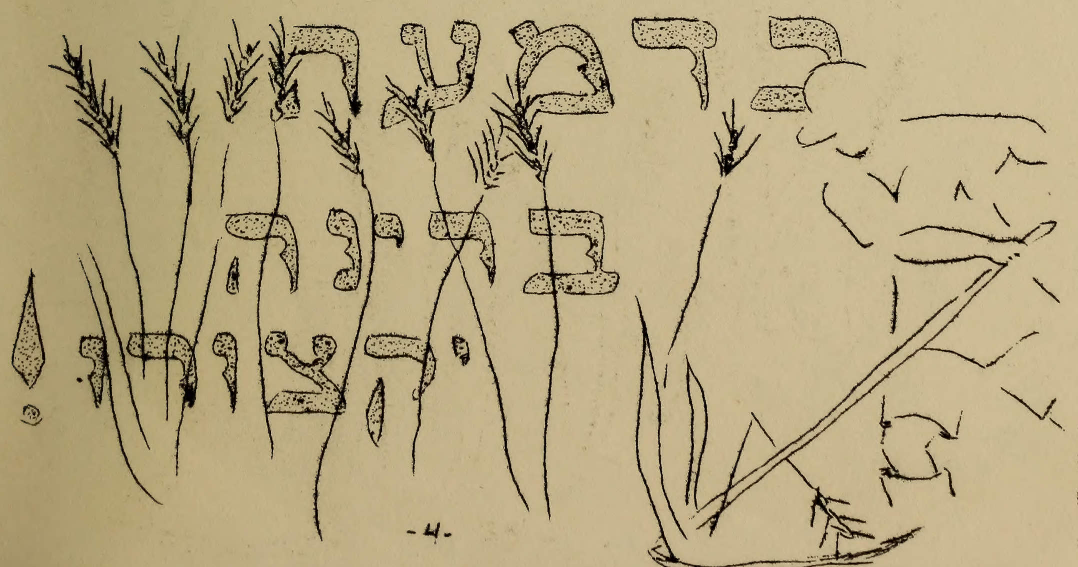
הן, הן, הן. קצרוהו והביאוהו לעזרה —— קריאה

הזורעים

בדמעה

ברינה

יקצורו!

לשם שדי, ברוך הוא ברוך שמו
חסד רב טוב משמים.
שירו ללחם כי טוב טעמו.
שירו תודה למים!
לרגב הביטו - תוכו כברו,
חם עפרו וזרוע
ארץ ברכי "שהכל בדברו"
ברכי על מטר ועל רוח.
כי ששת אלי טל זה גנך רב טוב
וברכו בך שדים ורחם.
הודו ללחם, ללחם כי טוב!

הודו ללחם!

מר עמר בן קמה
זו ברכת האדמה
הוא יובא הלום
ויונף תנופה לרום

מבאר שבע ועד דן
חג חטה וחג דגן
בו יגל יונב צעיר
בתנובת הניר

עמר, עמר בן קמה
יברך כל זיו שדי
פרי עמל עמל ידי
באה, באה מעמר
קול נשא ונזמר
עמר, עמר בן קמה ——— שירה

אינו עמלנו כעמל הנמלים
כל איש יביא כעומר אלומות
גדיש דגן יקום לתלפיות
ושבליו פנימה, פנימה השבלים

ראינו עמלינו זה עמל הנמלים
כן ירבה לו יברך כפלים
משמני הארץ ומטל השמים
עם שבלים פנימה, פנימה השבלים.

ראינו עמלנו הוא עמל הנמלים
שמרו, איפוא, אחים אוגרי הבר
ליום מצור, יעוט אויב וצר —
השבלים פנימה - פנימה השבלים.

קריאה ——— שירה

טל טל טל

נופף עלי ארץ ברוכה,
ממגד שמים שבענו בטל
צוה שנה טובה ומעוטרת,
פרי הארץ לגאון ולתפארת בטל

שבע מלא אסמינו,
גן רוה שימנו בטל

מלאו אסמינו בר, יקבינו יין
ברכינו הומים, הומים מתינוקות
ובהמתנו פורה
מה עוד תבקש מאתנו מכורה
ואין ואין עדין ——— שירה

עלה עמי, על אדמתך
עלו עלו כובשים
הגן, עמי, על נחלתך
הגנו החורשים!

הצית בלב הלהבה
אשור שירת הדרור
הרוו הרוו הערבה
מאין יש ניצור!

קומו! מהר סיני עד החרמון
השמיעו שיר שלום — קריאה

זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים מבית בדים — שירה

הננו מוכנים ומזומנים

לספר ביציאת מצרים, מעבדות לחרות
משעבוד לגאולה. כי גם אנחנו עלינו
ממשכנות הדוי של העם, ועתה הבית הזה יחיד
נשאר לנו, בו נמשיך לקדש את מועד החרות
אנחנו ובנינו ובני בנינו: לעולם.
והיו לנו דברי הגדה הזאת לנחומים.
כי גם עתה, עת זעקת אחינו פזורי גולה, עולה
מאפסיים. עוד יש התקוה,
כי ישוב ישראל מבית עבדים
וזכה לתקומה באביב העמים

הא

לחמא עניא די אכלו אבהתנא בארעא דמצרים.
כל דכפין יתי ויכול – כל דצריך יתי ויפסח
השתא עבדי — לשנה הבאה

בני חורין

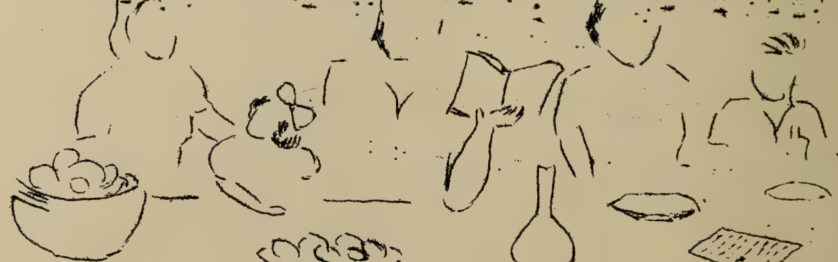
קריאה

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות?
שבכל לילות השנה מסובים אנו, הילדים
לחוד, ואתם ההורים וחברי הקבוץ לחוד
והלילה הזה הננו מסבים פה כלנו יחד!

מה נשתנה סדר פסח זה מכל סדרי הפסח?
שבכל סדרי הפסח היו מגיעים אלינו אורחים
ידידים כשהם שוקעים עד לברכים בבוץ, ולסדר
פסח הפעם מביאים האוטו עד לדלת חדר האוכל!

מה נשתנה פסח זה מהפסחים שקדמו לו?
שבכל הפסחים עד כה כלנו תפילה ותקוה
מתי הקץ למלחמה והסוף לרשע - ובפסח השנה -
כלתה המלחמה בארץ, ועמלק של עמינו הושמד!

מה נשתנה לילות הפסח מכל לילות השנה?
שבכל לילות השנה היינו מספרים בזה ובזה -
והלילה הזה - ביציאת מצרים בלבד!

עבדים היינו לפרעה ועמלק ודורות על דורות,
ועתה, שאלה הכורת. גם על בן בנו בימינו. מצוה
עלינו לספר בגאולת עמנו כל הלילה הזה
וכל המרבה לספר הרי זה משובח —— קריאה

עבדים היינו לפרעה במצרים – שירה

ויקם מלך חדש על מצרים, אשר לא ידע את יוסף, ויאמר
אל עמו: הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו. הבה נתחכמה לו,
פן ירבה, והיה כי תקראנה מלחמה ונוסף גם הוא על שונאינו
ונלחם בנו ועלה מן הארץ. וישימו עליו שרי מסים למען ענותו
בסבלותם. ויבן ערי מסכנות לפרעה – את פיתם ואת רעמסס
וכאשר יענו אותו – כן ירבה וכן יפרץ. ויקוצו מפני בני ישראל
ויעבידו מצרים את בני ישראל בפרך.

וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי. ותהר האשה ותלד בן
ותרא אותו כי טוב הוא ותצפנהו שלשה ירחים. ולא יכלה עוד הצפינו.
ותקח תבת גמא ותחמרה בחמר ובזפת ותשם בה את הילד ותשם
בסוף על שפת היאור ותתצב אחתו מרחוק לדעת מה יעשה לו.
ותרד בת פרעה לרחץ אל היאור, ותרא את התבה בתוך
הסוף ותשלח את אמתה ותקחיה ותפתח ותרא את הילד ותחמל
עליו ותאמר — מילדי העברים זה. ויגדל הנער ותקרא שמו משה,
ותאמר – כי מן המים משיתיהו.

ויהי בימים ההם ויגדל הילד משה ויצא אל אחיו וירא בסבלותם.
ויבקש פרעה להרוג את משה.
ויברח משה מפני פרעה וישב
בארץ מדין. ומשה היה רועה את
צאן יתרו חתנו כהן מדין. וינהג את
הצאן אחר המדבר, ויבא אל הר האלהים
וירא והנה הסנה בוער באש —
והסנה איננו אוכל —— קריאה

הסנה בוער באש

והסנה איננו אוכל

לך, שוב מצרימה ועשית לי עם!
הידעת איך נעשה עם? את האובדים ואת האומללים
תקרא אליך, את כל אלה אשר יאנחו מעבודה ומרב פרך, ואשר
יענו תחת יד נוגשים ופקידים, ואין להם בלתי אם לב, ובלבב
הזה מעט רגש. ודברת אליהם, והוצאת אותם מבית העבדים
וגאלת ונתת להם חוקים ומשפטים ועשית אותם לעם. ובאת אל
הענים ואל האומללים, אל כל הנפשות הנדכאים. ואמרת אליהם
כי עבדים הם. והם לא יבינו. ואמרת אליהם כי אומללים הם —
והם לא ידעו, כי גדול ענים וגדולים מכאוביהם ונורא לחצם - והם לא
יאמינו. ופקחת את עיניהם בחוזק על כל לחצם ועל כל ענים - וגאלת אותם

זכור את היום הזה — שירה

ועם רב ימשך אחריך מקרב אחיך אשר לא ידעת
ואשר לא ידעוך עוד ומקרב כל העם מסביב אשר רע ומר להם.
והיית לאב המון אדם רב ולראש שבטיו, ועשית מן התולעים - אדם,
ומן האדם - עם; ומנפרות חול - ארץ!

ויבואו משה ואהרן ויאמרו אל פרעה:
— שלח את עמי! - קריאה

בצאת ישראל ממצרים
היתה יהודה לקדשו
הים ראה וינס
ההרים רקדו כאלים
מה לך הים כי תנוס
ההרים תרקדו כאילים
מלפני אדון חולי ארץ
ההופכי הצור אגם מים.

בית יעקב מעם לועז
ישראל ממשלותיו
הירדן יסב לאחור
גבעות כבני צאן
הירדן תסב לאחור
גבעות כבני צאן
מלפני אלוה יעקב
חלמיש למעיני מים — שירה

פסח

עם שומר במשך אלפי שנים את יום צאתו מבית עבדים! ידעה כל מחילות השעבוד והאנס והאינקויזיציה והשמד והפרעות – נושאת האומה בלבה את הגעגועים לחופש ומביאה אותם לידי ביטוי עממי אשר לא יפסח על כל נפש מישראל! מאבות אל בנים, דרך כל הדורות נמסר דבר יציאת מצרים. בזכרון איש אשר איננו מחוויר ואיננו דוהה.

„בכל דור ודור חיב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים." אין לך נשיא של הכרה היסטורית מרומם מזה, ואין לך התמזגות של יחיד בכלל - ברחבי כדור העולם ובעמקי הדורות - גדולה, מאשר בצו חנוכי עתיק זה. ואין לך זכרון עתיק כזה, שכולו מופנה לקראת העתיד, שכולו סמל להוה ולעתידו.
איזה יצר חירות עמוק טבוע בלב עם, אשר יכל היה באביב ימיו ליצור יצירה כזאת ולמסור אותה מדור לדור! — קריאה

בכל דור ודור חיב אדם לראות את עצמו
כאילו הוא יצא ממצרים — שירה

ויהי בשלוח פרעה את העם ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים, כי קרוב הוא. כי אמר פן ינחם העם בראותם מלחמה ושבו מצרימה. ויסב את העם דרך המדבר ים סוף, ויהפך לבב פרעה ועבדיו אל העם ויאמרו: מה זאת כי שלחנו את ישראל מעבדנו? וירדפו מצרים אחריהם וישיגו אותם חונים על הים — קריאה

ממצרים גאלתנו
מבית עבדים פדיתנו

וירא ישראל את מצרים על שפת הים ותקח מרים
הנביאה את התוף בידה ותצאנה כל הנשים אחריה בתופים
ובמחולות. אותה שעה בקשו מלאכי השרת לומר שירה לפני
הקדוש ברוך הוא, אמר להם: מעשה ידי טובעים בים
ואתם אומרים שירה לפני? ——— קריאה
מעשה ידי טובעים בים, ואתם אומרים שירה לפני — שירה

וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים ויבואו מרתה
ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם. וילונו העם
על משה לאמר: למה זה העליתנו ממצרים להמית אותנו
ואת בנינו ואת מקנינו בצמא? זכרנו את הדגה אשר נאכל
במצרים חנם! את הקשואים ואת הבצלים ואת האבטיחים
ואת השומים ואת החציר, ועתה נפשנו יבשה! — קריאה

והיא שעמדה לאבותינו ולנו

שלא אחד בלבד עמד עלינו לכלותנו

אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו

והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם — שירה

בגולה היה אדם מישראל מכוון פניו לקראת ציון
בציון חיב אדם מישראל לכוון את פניו לסוכת ישראל הנפלת
הנופלת בכל מקום ובכל הדרכים בית ישראל בתפוצות הגולה
עולה באש התופת. אשר הדליקה כחות השטן שבעולם בגולת
אירופה האומללה נשמדת והולכת היהדות הדוויה בחרב
פרצי חיות בצורת אדם. המוני העם היו למרמס קהילות ישראל
עתיקות הושמדו. היה דמנו הפקר. ——— קריאה —

מי יתן ראשי מים ועיני מקור דמעה
ואבכה יומם ולילה חללי בת עמי
על ההרים אשא נהי
על נאות מדבר - קינה

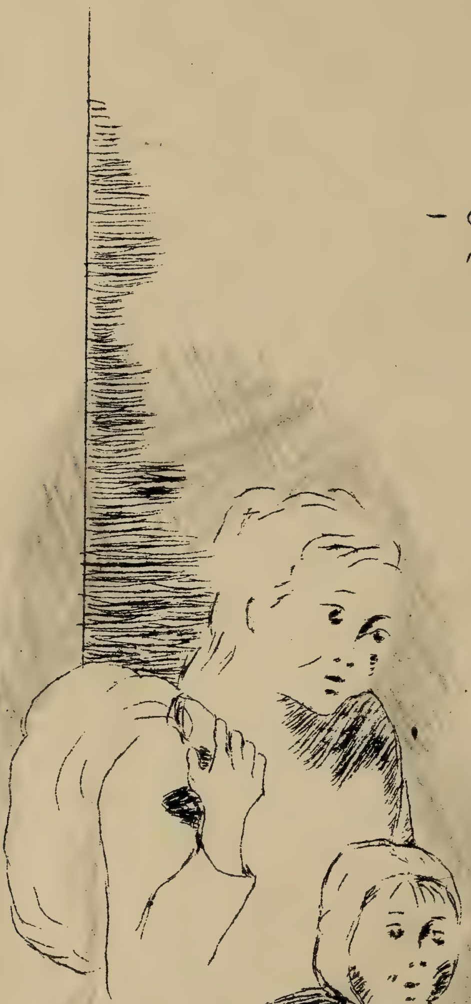
שירה

על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון
על ערבים בתוכה תלינו כנורותינו. כי שם שאלונו שובינו
ותוללנו שמחה. שירו לנו משיר ציון! איך נשיר על אדמת נכר?
אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני תדבק לשוני לחכי אם לא
אזכרכי - אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי - קריאה ושירה

לבכות ילדינו בצל גרדומים.

את חמת העולם לא שמענו,
כי אתה בחרתנו מכל העמים
אהבת אותנו ורצית בנו.
כי אתה בחרתנו מכל העמים,
מנורבגים, מצכים, מבריטים,
ובצעוד ילדינו אלי גרדומים
ילדים יהודים, ילדים חכמים –
הם יודעים, כי דמנו לא נחשב בדמים –
הם קוראים רק לאם: "אל תביטי!"
עיניהם מדברות: "אל תביטי, האם
איך שורות ארוכות הובחנו,
חיילים ותיקים ונדעוים לשם,
רק קטנים במדות אנחנו..."
עיניהם מדברות עוד דברים אחרים:
"אלוהי האבות! ידענו,
שאתה בחרתנו מכל הילדים,
אהבת אותנו, ורצית בנו.
שאתה בחרתנו מכל הילדים
להרג מול כסא כבודך
ואתה את דמינו אוסף בכדים
כי אין לו אוסף מלבדיך
ואתה מריחו כמו ריח פרחים
ואתה מלקטו במטפחת
ואתה תבקשנו מידי הרוצחים
ומידי השותקים גם יחד!" — קריאה

1946

קול ברמה נשמע, נהי בכי תמרורים
רחל מבכה על בניה מאנה להנחם
על בניה כי איננו.
מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה
יש שכר לפעולתך ושבו מארץ אויב!
עוד אבנך ונבנית בתולת ישראל
יש תקוה לאחריתך ושבו בנים לגבולם
— שירת סולו —

הִנְנִי מֵבִיא אוֹתָם מֵאֶרֶץ צָפוֹן וְקִבַּצְתִּים מִיַּרְכְּתֵי אָרֶץ,
בָּהֶם עִוֵּר וּפִסֵּחַ, הָרָה וְיֹלֶדֶת יַחְדָּיו. קָהָל גָּדוֹל יָשׁוּבוּ הֵנָּה.
בִּבְכִי יָבֹאוּ וּבְתַחֲנוּנִים אוֹבִילֵם, אוֹלִיכֵם אֶל נַחֲלֵי מַיִם
בְּדֶרֶךְ יָשָׁר, לֹא יִכָּשְׁלוּ בָּהּ וְהָפַכְתִּי אֶבְלָם לְשָׂשׂוֹן
וְנִחַמְתִּים וְשִׂמַּחְתִּים מִיגוֹנָם.
קריאה

אם ילבין ספרים בשלג - לא יכס על הדם, דם הרצח!
ועל שחור תרמיתכם המתועבת!
אך ריק תהגו! לא יהיה ישראל בארצו עבד,
זו ארצו בעבר, בעתיד, לנצח!
לא יקום דברכם, שרי בגד! תופר עצתכם, קציני מעל,
זו כבר הנפים זממתיה זמם וחי״רו העריס!
אם תהומות תכרו לרגלינו - בגיות גבירים נגרשם!
אם הרים תערמו על דרכינו - בלי מורך נעפילה ונעל!
מפתח ביתנו גנבתם- נפרץ בכל סדק בלי פחד!
ואם מדמינו יאדם כל שבילי יהודה ומשעול...
ועוד ממרום הר ישראל נחזה, בפרקנו העול,
איך ספר הכחש ימח עם שם מחבריו גם יחד!
— קריאה —

שפוך

חֲמָתְךָ עַל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יְדָעוּךָ
וְעַל מַמְלָכוֹת אֲשֶׁר בְּשִׁמְךָ לֹא קָרָאוּ
כִּי אָכְלוּ אֶת יַעֲקֹב וְאֶת נָוֵהוּ הֵשַׁמּוּ.

קרב יום

אשר לא יום ולא לילה
אז רב נסים הפלאת בלילה
אניות מעפילים הסתתרו בחשכת הלילה
ויעפילו בחוף באישון לילה
ויהי בחצי הלילה
ויוציאו את המעפילים מעתלית בחצי הלילה
ונעלה לביריה כל אותו הלילה
ויעשו הם עוצר גם ביום גם בלילה
ויתפוצצו בתי מעוז גם ביום וגם בלילה
ויאירו כאור יום חשכת לילה — ויהי בחצי הלילה.
מחצת בחצי הלילה הילם, — לא מצאו במקומם בלילה
ויהי בחצי הלילה ———— קריאה

אל טל ומטר על דשאים וצמרת
בכל שידהך-הנבל!
אל מים חיים! תרעלה מאררת ושקוהו
ואור ויבל!
יקרעהו ערבים, יטרפנו העיט,
ידרס את בשרו הארור!
ומטר דמעתם של עולים באין בית
יהיו לו לגשם - דיכור!
נקם ישופהו ובתו אלי מצח
גם קבר ימאס לאמצו!
מנוחה יבקשו עצמותיו - אך לנצח
מנוחה לא תזכינה למצא!

— קריאה —

חזקו ידים רפות וברכים כושלות אמצו!

חזקו ידים רפות, אמרו לנמהרי לב:
חזקו, אל תיראו!
הנה הנה אלוהיכם, נקם יבא!
גמול אלוהים הוא יבוא ויושעכם

חזקו ידים רפות וברכים כושלות אמצו!

— שירה —

הנה ימים באים נאום ד" ונגש חורש בקוצר
ודורך ענבים במושך הזרע והטיפו ההרים עסיס
וכל הגבעות תתמוגגנה, ושבתי את שבות
עמי ישראל, ובנו ערים נשמות וישבו, ונטעו כרמים
ושתו את יינם ועשו גנות ואכלו את פריים.
ונטעתים על אדמתם ולא ינתשו עוד מעל אדמתם
אשר נתתי להם... —— קריאה

והטיפו ההרים עסיס וכל הגבעות תתמוגגנה - שירה

והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ד"
בראש ההרים ונשא מגבעות, ונהרו אליו כל הגוים
והלכו עמים רבים ואמרו: "לכו ונעלה הר בית אלוהי
יעקב ויורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו. כי מציון
תצא תורה (~~תורה~~) ודבר ד" - מירושלים! - קריאה

לא ישא גוי אל גוי חרב

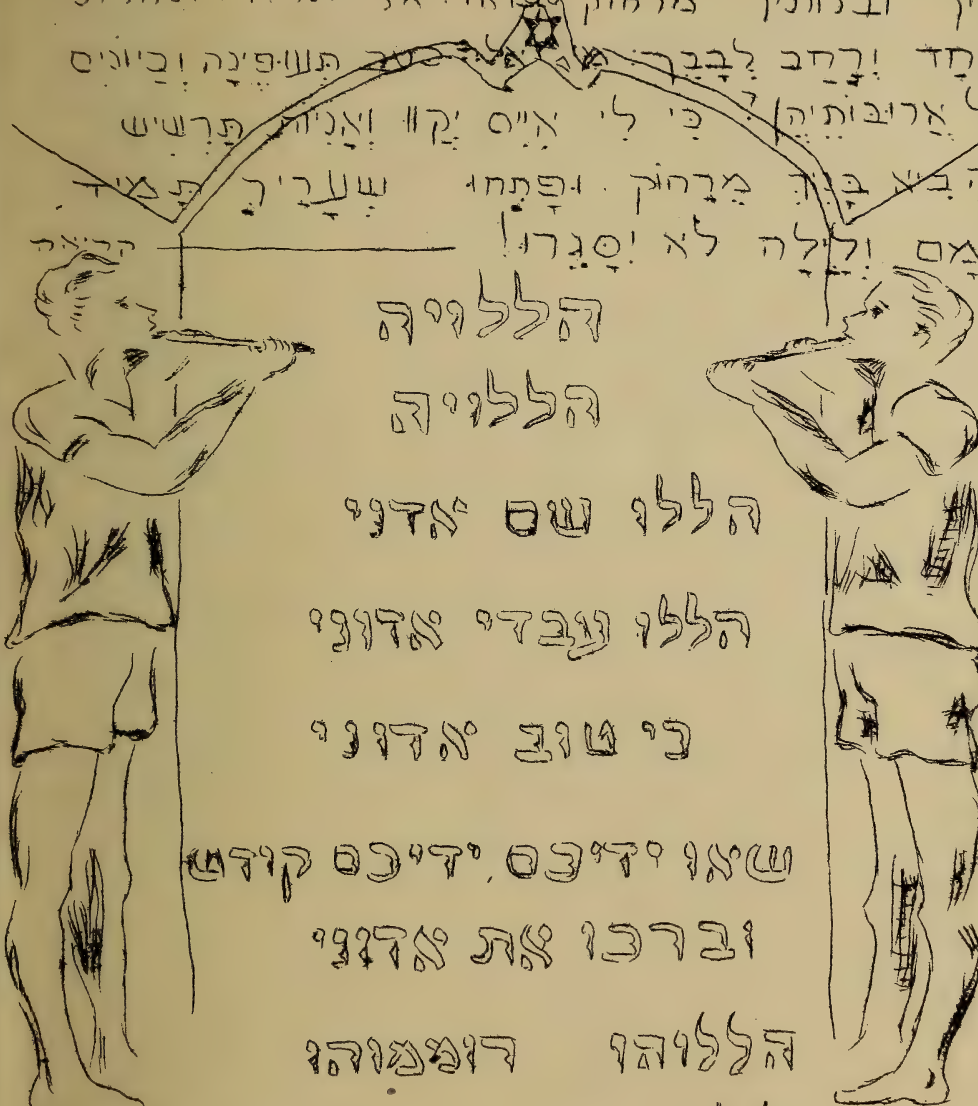
לא ילמדו עוד מלחמה

וכתתו חרבותם לאתים

וחניתותיכם למזמרות ——— שירה

כִּי הִנֵּה הַחוֹשֶׁךְ יְכַסֶּה אֶרֶץ וַעֲרָפֶל לְאוּמִּים!
שְׂאִי סָבִיב עֵינַיִךְ וּרְאִי: כֻּלָּם נִקְבְּצוּ בָאוּ לָךְ.
בָּנַיִךְ ובנותיך מרחוק יבואו. אז תראי ונהרת
וּפָחַד וְרָחַב לְבָבֵךְ: מִי אֵלֶּה כָּעָב תְּעוּפֶינָה וְכַיּוֹנִים
אֶל אֲרֻבּוֹתֵיהֶן? כִּי לִי אִיִּים יְקַוּוּ וָאֳנִיּוֹת תַּרְשִׁישׁ
לְהָבִיא בָּנַיִךְ מֵרָחוֹק · וּפִתְּחוּ שְׁעָרַיִךְ תָּמִיד
יוֹמָם וָלַיְלָה לֹא יִסָּגֵרוּ!

קריאה

הללויה

הללויה

הללו שם אדני

הללו עבדי אדוני

כי טוב אדוני

שאו ידיכם, ידיכם קודש

וברכו את אדוני

הללוהו רוממוהו

הללו שם אדוני

—שירה—

יום יבוא והוא קרב והולך עלו בתים לעשרות
בתוכבי נעמה, כי נעמת ויקרת לנו מאד. למאות נצעדה
בסך בשדות מניבי-התנובה ואספנו מגדנו הגרנה. ועשרות
עשרות ילדינו, קטנים וגדולים ששים אתנו ביחד, בריאים
ושמחים, כי שפרה נחלתם מאד. רפתנו מלאה, לולינו הומים,
דגינו פרים ושורצים לבהכה, כרמנו נטיר ופרי עצינו מלא
הטנא. ואתנו חיילנו עטור נצחון, ואחינו ואחיותנו פליטי חרב
גולה - עם גדול ורב גבולם והכל עמלים וששים, משבחים
ומהללים, על אדמת ישראל הנבנית על תלה — קריאה

קרב יום שהוא לא יום ולא לילה
הוי תאיר כאור יום חשכת לילה

שומרים הפקד בעירך
גם ביום וגם בלילה
ויהי ויהי
בחצי הלילה — שירה —

נרימה הכוס, כוס יין הפסח

לחיי ילדינו, חיילנו, בני משפחותינו באשר הם שם ולחיי נדחי עמנו בתפוצות ולחיי כל נפש עלי אדמות שוחרת הטוב ולוחמת החופש.

וכאשר זכינו לסדר סדר פסח זה בשנת התש"ו, הוא סדרנו השביעי מיום היותנו קבוץ, והשני למספר על אדמתינו אנו, כשהננו מסובים פה עם ילדינו ועם עולינו החדשים שאתנו ובני קבוצת העליה, כן נזכה לסדר את סדר הפסח בשנה הבאה, כשיבואו רבבות בני העם אתנו ביחד ובית ישראל מתנוסס לתפארת - קריאה

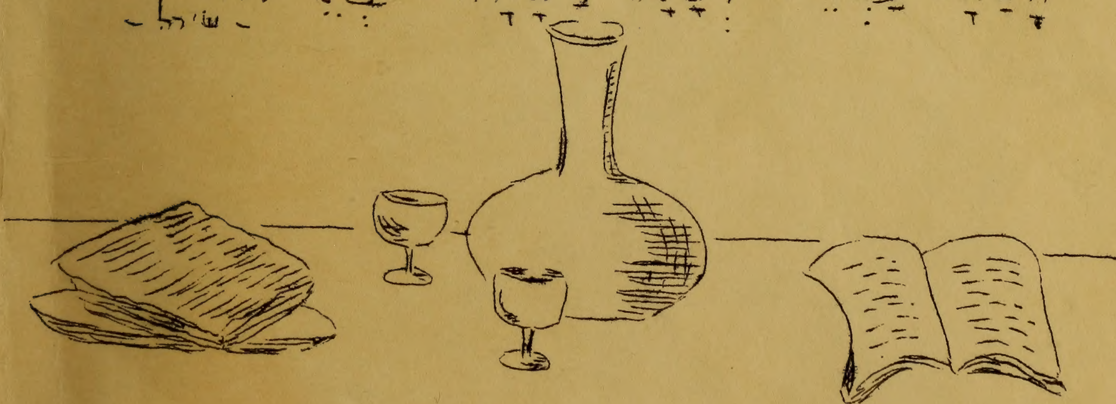
כל דכפין יתי וייכל

כל דצריך יתי ויפסח

הָשַׁתָּא הָכָא - לַשָּׁנָה הַבָּאָה בְּאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל

הָשַׁתָּא עַבְדֵי - לַשָּׁנָה הַבָּאָה - בְּנֵי חוֹרִין!

- שירה -

- חסל סדר פסח זה כהלכתו. -